

MOORD OP LEEFTIJD

SPECIAAL RECHERCHEUR CHAU

Moord op leeftijd

Auteur: Kees van der Wal

Omslagontwerp: Kim Khanh

BOEK # 7

COZY CRIME
Politieroman

Fictie

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
door middel van druk, fotokopie, geautomatiseerde
gegevensbestanden of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de
uitgever.

Copyright © 2024 Walkees

PROLOOG

Het zevende boek in de cozy crime serie over Speciaal Rechercheur Chau.

Speciaal Rechercheur Chau gaat een dagje naar het strand met haar ouders, broertje en Meow, haar hond, samen met de commissaris van de recherche en zijn vrouw Sophie.

Zoals zo vaak tijdens een uitstapje, of schoolvakantie belanden ze al snel weer in een onvervalst moordonderzoek met diverse moorden en andere misdaden. Een verscheidenheid aan scenario's leggen zich bloot en de richting van het onderzoek, en de lijst van verdachten verandert verschillende keren gedurende het onderzoek. Ook tijdens deze zaak is er weer een belangrijke rol weggelegd voor Meow, die nu bijna niet meer weg te denken valt bij iedere zaak die het team in handen krijgt.

Deze zaak kenmerkt zich door complexe theorieën en is ook een zaak waar de hoofdcommissaris van het korps een grote en inmiddels gewaardeerde inbreng in zal hebben.

Moord, bedreiging, chantage en bedrog is waar het om draait tijdens dit onderzoek, maar lange tijd blijft het allesomvattende motief en de allesomvattende initiator van dit intrige een raadsel.

De meest onwaarschijnlijke slachtoffers en daders passeren de revue, en iedere keer weer doemen er even onwaarschijnlijke verrassingen op. Aan het eind van het boek neemt Chau ook nog eens een beslissing die de rest van haar leven zal veranderen, en mogelijk bepalen.

1.

H*et is de eerste dag van de zomervakantie. Chau heeft twee maanden vrij voordat haar tweede jaar aan de universiteit zal beginnen.*

Haar moeder roept vanonder de trap, met een gebruikelijke boodschap op momenten dat Chau op het punt staat ergens heen te gaan.

“Chau, schiet je nu op? Sophie en Sam zullen zo hier zijn, en ik wil niet dat we allemaal weer op jou moeten wachten. Minh is al een half uur klaar om te vertrekken, en jij moet nog ontbijten.” Chau verbaasde toen haar moeder door direct naar beneden te komen, en toch zoals altijd in volle glorie van kleding en uiterlijk.

“Mam, heb jij ook je badpak al onder je kleren aan? Dan hoeven we, als we de zee in willen, alleen maar onze kleren uit te doen. Ik heb ook dat heel grote badlaken ingepakt.” De moeder keek Chau aan, en zag toen twee grote tassen naast haar dochter op de grond.

“Wat ben jij van plan Chau? We gaan alleen maar een dagje naar het strand, wat heb je allemaal in die tassen? Ik heb al het nodige al gepakt, in één tas, half zo groot als die van jou.” Chau keek verbaasd, omdat het voor haar de gewoonste zaak van de wereld was om op alles voorbereid te zijn. Ze besloot maar niet te reageren, en ging snel de keuken in om even wat te eten. Toen ging de deur open, en kwam de vader van Chau binnen.

“Hoe zit dat hier? Kunnen we nu eindelijk vertrekken? Sam en Sophie zitten al in de auto te wachten. Chau zeker weer? Chau”, riep hij naar de keuken. “Kom nu, neem je boterham maar mee in de auto, er zal aan het strand ook wel wat te krijgen zijn als je nog honger hebt.

We moeten gaan nu, anders zijn de mooiste plekjes al bezet vóór wij daar aankomen. Wat zijn dat trouwens voor tassen hier? Is mij misschien iets niet verteld? Gaat er iemand op vakantie of zo?” Chau’s moeder lachte maar om de opmerking van haar man, en bewoog alleen met een zucht haar hoofd in de richting van de keuken. Haar man begreep het, en zuchtte ook maar eens, maar pakte toch de tassen op en verliet het huis weer.

Vijf minuten later stapten Chau en haar moeder dan eindelijk ook in de auto. Ze begroetten Sophie en Sam hartelijk, en de vader wachtte niet langer, en reed weg. Zoals altijd wanneer de familie met hun vrienden op pad ging, werd de auto van de familie gebruikt, omdat deze zeven zitplaatsen had. Op de achterste rij zat Chau, samen met Meow, op de middelste rij Sophie, Minh en de moeder van Chau. Aan de passagierskant zat Sam, de commissaris van het rechercheteam en leider van het politiebureau in Voorburg, waar ze allemaal woonachtig waren. Sophie nam, ook zoals gebruikelijk, het eerste woord.

“Wat heerlijk luitjes, een hele dag aan het strand, en met wat voor mooi weer. We gaan eens lekker genieten.” Direct was er een enthousiast geblaf te horen van Meow, die blijkbaar ook zin had in de dag. “Hihi, hoor die Meow ook eens enthousiast zijn. Wat fijn dat er aan het strand in Noordwijk een speciaal deel is, waar we Meow bij ons kunnen hebben. Ik heb een grote zak met botten bij de slager gehaald gisteren, dus voor hem hebben we ook genoeg te knabbelen vandaag.” Hier had Sam wel even een opmerking bij.

“Ik zou die botten dan maar mondjesmaat aan hem geven Sophie, anders zijn ze weg voordat wij onze eerste kop koffie gedronken hebben.” En daar kwam een opmerking van de vader.

“Koffie? Zeg Sam, je weet dat ik voor de terugweg een chauffeur heb geregeld, toch? We gaan dus niet de hele dag koffie drinken, maat.

Barry is op maandag gesloten, en daarom vond hij het geen probleem om vanavond onze chauffeur te zijn, en ons veilig thuis te brengen. Pieter brengt hem, en Koen komt ook mee, zodat die ook nog een biertje met ons kunnen drinken, behalve Barry dan.” Barry, Pieter en Koen waren de boekhandelaar, de schilder, en de garagehouder van het dorp, en waren vaste bargasten in hun stamkroeg, De Drie Kronen.

Het was nog maar negen uur toen de groep een goed plaatsje zocht op het strand, dicht bij hun favoriete strandtent, maar het was toch al redelijk druk. Gelukkig was er nog een mooie plaats vrij, waar direct voldoende stretchers werden ingenomen, en tien minuten later had iedereen zich gesetteld. Maar daar kwam Sam weer.

“Zo, dit pakken ze ons niet meer af. Zullen we dan eerst maar even een kopje koffie gaan drinken in de strandtent. Het is daar nu nog rustig, en we kunnen lekker even op het terras zitten, misschien met een kleine snack, in de vorm van een broodje, of misschien wel een uitsmijter, ha-ha. Ik heb al wel trek, en per slot van rekening is het een vrije dag en kunnen we doen waar we zin in hebben.” Dit bracht direct weer de nodige lol, en het was Minh nu, die een scherpe opmerking had.

“Oom Sam”, dit was hoe Minh Sam was gaan noemen, toen ze echt vrienden waren geworden, nadat Minh en Meow ontvoerd waren tijdens een moordonderzoek waar Chau en Sam het jaar daarvoor aan werkten. “Weet u dat het slecht is voor uw gezondheid om zoveel koffie te drinken? Hoeveel koffie drinkt u eigenlijk iedere dag? Tien liter of zo?” Dit bracht natuurlijk iedereen tot lachen, en het was Sam die reageerde.

“Nou, nou, Minh. Tien liter? Dat hoop ik niet, maar weten doe ik het ook niet, ha-ha. Zou zomaar eens waar kunnen zijn ook, soms dan wel te verstaan. Maar vandaag kijken we nergens naar, dus wie gaat er mee?” Sophie reageerde.

“Nu, goed, laten we het vandaag dan maar door de vingers zien en allemaal meegaan, maar voor mij geen koffie.”

Ze liepen net met zijn allen het terras van de strandtent op, toen Meow luid blaffend wegrende, het terras weer af, in de richting van de achterkant van de strandtent. Terwijl iedereen alleen maar verbaasd Meow nakeek, slaakte Sophie een diepe en luide zucht.

“Ja hoor, het zal niet zo zijn. Ik voel het alweer aankomen. Dit wordt weer een dagje uit, zonder mijn man, Chau, en Meow misschien zelfs. Ga maar gauw kijken Sam, Chau. Ik denk dat er weer werk voor jullie is. Dit begint zo langzamerhand een gewoonte te worden. Als wij uitgaan of een feestje hebben, gebeurt er altijd wat.” Ondertussen waren Sam en Chau Meow al achterna gelopen, en de rest van het gezelschap nam berustend op het terras plaats.

Sam en Chau kwamen achter de strandtent aan, waar Meow nu, met een soort huilende geluiden stilstond en opkeek naar de naderende Sam en Chau. Wat die zagen, maakte duidelijk dat Sophie het helemaal bij het rechte eind had gehad. Op de grond, naast een grote vuilcontainer, zagen ze het lichaam van een al oudere dame, en het was duidelijk dat zij niet meer leefde. Natuurlijk controleerde Sam dit nog wel eerst, maar vond de bevestiging doordat de dame geen polsslag meer bleek te hebben, en al redelijk koud aanvoelde. Sam gaf zijn eerste instructies aan Chau, en het was weer rangen en standen.

“SR, neem Meow met je mee, en breng hem bij je ouders. Bel dan onze hulptroepen en de dokter, en ga dan maar even bij de familie zitten en stel ze gerust. Zodra ik weer terug ben in de strandtent, wanneer onze troepen gearriveerd zijn, voeg jij je dan weer bij ons.”

“Ja baas.”

Het duurde een klein half uur, toen de sirenes hoorbaar werden, en tien minuten later verscheen het hele rechercheteam. Harry, de leider van het forensisch team en het lab, een aantal agenten van het bureau, en ook dokter Paulus de Graaf liepen direct naar de plaats delict. Sam sprak de mensen direct aan, beginnend met de dokter en Harry.

“Paulus, Harry, jullie zien het al, aan jullie hoef ik geen instructies te geven, doe je werk, en laat ons zo snel mogelijk iets horen alsjeblijft. Susan, neem een paar agenten met je mee, en baken het gebied af. Jim, neem ook twee agenten, en doorzoek voorzichtig de omgeving. Jack, Peter, jullie gaan voorlopig met mij mee. Wij zoeken even een vrij tafeltje in de strandtent, en spreken daar de eerste zaken door. Is Sam er trouwens niet bij?” Sam Bos, was eerst bewaker op een resort, waar twee vorige moordonderzoeken hadden plaatsgevonden en werd daarna aan het rechteam toegevoegd als adviseur, vanwege zijn belangrijke inbreng bij de genoemde moordonderzoeken. Hoofdinspecteur Jack Dullens, de eerste assistent van De Bruin, antwoordde op de vraag van zijn baas.

“Nee, die heeft een dag vrij en is op de golfclub met de hoofdcommissaris, voor een dagje golf, maar die zullen nu inmiddels ook wel gewaarschuwd zijn en zullen waarschijnlijk weldra ook hier arriveren.” Zijn woorden waren nog niet koud, toen inderdaad de hoofdcommissaris en Sam aanschoven aan de tafel die De Bruin had gekozen, in een beetje afgeschutte hoek van de strandtent. De Bruin kreeg in ieder geval zijn zin wat de koffie betrof. De eigenaar van de strandtent, een bekende van De Bruin, bracht koffie, thee, en water aan tafel, en werd direct aangesproken.

“Ferry, dit hadden wij ons anders voorgesteld wat betreft deze dag, maar helaas, onze plicht roept. Wil jij hier even naast mij plaatsnemen alsjeblijft? Natuurlijk ben jij degene waar de eerste vragen aan gesteld dienen te worden. Nu zal ik je eerst een foto moeten tonen van het slachtoffer, welke ik zojuist heb gemaakt, dus ik waarschuw je maar even. Het is geen prettig gezicht.” De man naast hem zuchtte, maar knikte als bevestiging met zijn hoofd. Sam toonde hem de foto, waarna de man terugdeinsde, een schreeuw slaakte, en dan met verbijsterde ogen De Bruin aankeek. Hij had even nodig, maar kwam toen toch met een reactie.

“Dat is Floortje, ach hemel, de arme schat. Waarom? Hoe? Wat heeft dit nu toch te betekenen? Zo’n lief mensje.

Ik vond het al raar dat ze er nog niet was. Is ze vermoord? Waarom dan? De schat had toch geen vijanden? Het mensje was de vriendelijkheid en behulpzaamheid zelve.” De Bruin vond het nodig zijn vriend even tot rust te brengen.

“Fer, rustig, het is niet anders, en veel weten wij ook nog niet. Vertel me eerst even wie ons slachtoffer is dan, wat jouw relatie met haar is, en waarom zij dan eigenlijk hier zou moeten zijn? Nadat je deze vragen beantwoord hebt, laten we jou even met rust, en kun je even bijkomen. Ik stuur dan wel één van mijn rechercheurs met je mee, want er zijn natuurlijk nog wel meer vragen die we je moeten stellen. Maar eerst dus de gegevens over het slachtoffer. Moet ik mijn vragen nog een keer herhalen?” De man schudde zijn hoofd, en begon met trillende stem te antwoorden.

“Het is Floortje, haar achternaam weet ik niet eens, bedenk ik mij nu, en dat terwijl zij hier toch al geruime tijd over de vloer komt. Ze is al over de negentig, maar was nog bijzonder kras. Aan het begin van het strandseizoen begon ze hier te komen, iedere ochtend, en dronk dan een kopje thee, en na een half uurtje vertrok ze dan weer. Na een tijdje kreeg ik gesprekken met haar, omdat ze altijd al vroeg in de tent was, net na opening, wanneer er nog weinig andere gasten waren. Van het één kwam het ander, en op een bepaald moment begon zij mij iedere dag te helpen, met het opstarten en in gereedheid brengen van de zaak. Vanaf dat moment stond of zat ze iedere ochtend al hier op het terras te wachten tot ik arriveerde. Ze heeft mij echter nooit iets over zichzelf verteld, en ik vroeg haar maar niets, omdat ik merkte dat ze niet graag over zichzelf praatte. Ik weet dus eigenlijk vrij weinig over haar te vertellen, wat mij nu ontzettend spijt. Dat arme mensje, waarom nou toch?” De Bruin vond het genoeg voor dit moment, omdat hij zich ook tot de anderen moest richten.

“Ok Fer, neem nu maar even je rust. Sergeant Peter hier, blijft voorlopig even bij je. Ik zie jou straks wel weer.” Peter nam de man mee en De Bruin richtte zich tot de anderen.

“Nu, we wachten hier maar even tot we de eerste bevindingen van de dokter en van Harry krijgen. We weten nu dus dat het gaat om een nog onbekende vrouw, van rond de negentig jaar oud, luisterend naar de naam Floortje, of misschien Floor, of zo. Wat ik al wel heb kunnen waarnemen, is dat ze een wond had aan de achterkant van haar hoofd, want onder haar hoofd bevond zich een plas bloed. Ze lag echter op haar rug, dus dat vergt nog verder onderzoek. Wat mij ook opviel was dat, voor zover ik kon zien, ze niets bij zich had, geen handtas of iets dergelijks, en ze was gekleed in een jurk, nylonkousen, en witleren schoenen met platte zolen. Wat mij ook direct opviel was dat ze geen sieraden droeg, maar ik zag wel aan haar rechter ringvinger dat ze normaal gesproken waarschijnlijk wel een ring droeg, of er altijd één gedragen heeft en deze pas kortgeleden heeft afgedaan, want de huid toonde wit, aan die vinger, op de plaats waar zij dus een ring zou kunnen hebben gedragen. Oh, ik zie Paulus al komen. Laten we eerst hem maar eens aanhoren.” De dokter plaatste zich naast Sam en begon met zijn voorlopige conclusies, maar had eerst een opmerking voor De Bruin.

“Hoe doe jij dit toch, De Bruin, en eigenlijk jij ook, SR? Jullie moeten gewoon nooit meer een feestje hebben, of uitgaan, of op vakantie gaan. Wanneer jullie dat doen zijn er altijd één of meerdere moorden te betreuren, die ons allemaal weer aan het werk zetten. Maar goed, mijn eerste bevindingen.

Het betreft dus een dame, van respectabele leeftijd, ik schat zo tussen de tachtig en negentig jaar oud, misschien nog wel iets ouder zelfs. Het mensje is, naar mijn eerste waarnemingen, vermoedelijk overleden door een slag op het achterhoofd, met een stomp voorwerp, maar dit voorwerp heeft geen, in omvang, grote wond achtergelaten. Het lijkt mij een rond, plat voorwerp geweest te zijn, van zo'n vier centimeter in diameter. Tijdstip van overlijden moet ongeveer tussen één en drie uur vannacht geweest zijn. Meer bijzonderheden kan ik natuurlijk pas geven na de autopsie.

Oh, ik merkte nog wel op dat zij normaal gesproken een ring heeft gedragen, aan haar rechter ringvinger, maar toen ik haar onderzocht heb ik niets op haar lichaam gevonden. Het kan natuurlijk ook zo zijn dat ze altijd een ring heeft gedragen, maar deze dus nog maar kortgeleden heeft afgedaan. Ik heb zelfs geen handtas of iets dergelijks waar kunnen nemen, maar dat is Harry's en jullie taak om daarmee verder te gaan. Ik laat wat van mij horen zodra ik de autopsie heb gedaan. Otto, ik neem tenminste aan dat dit onze zaak wordt, aangezien De Bruin de eerste op de plaats delict was?" De hoofdcommissaris, korpschef Otto Daimler, richtte zich op en reageerde op de woorden van de dokter.

"Inderdaad Paulus. Dit is onze zaak, niet alleen omdat onze commissaris hier als eerste ter plaatse was, maar ook simpelweg omdat Noordwijk aan Zee tot mijn regio behoort." De dokter verliet het pand, en De Bruin nam het woord weer.

"Goed, dan wachten we nu nog maar even op Harry, tot die met zijn eerste bevindingen komt, alvorens wij zelf een beter kijkje kunnen gaan nemen op en rond de plaats delict. Is er trouwens al bediening hier? Ik kan nog wel een kopje koffie gebruiken." Chau stond al glimlachend op, en begaf zich naar de bar, om te kijken of ze aan haar baas' wens kon voldoen. Al snel kwam ze weer terug, met een serveerster volgend, die de mensen aan tafel voorzag van hetgeen Chau voor hen besteld had. Zodra de serveerster was verdwenen nam De Bruin het woord weer.

"Goed mensen, daar zitten we dan weer. Het heeft gewoon weer zo moeten zijn. Ik denk dat wij intussen allemaal onze taken voor de komende uren wel weten, dus ik neem even de tijd om mijn vrouw en de familie van Chau een korte uitleg te geven van wat er hier gaande is. Ik neem wel mijn koffie mee, en zodra ik Harry hier zie verschijnen, kom ik weer bij jullie terug." De opmerking over de koffie bracht weer een glimlach op de gezichten van de mensen aan tafel, toen De Bruin in de richting van de andere tafel liep. Daar aangeschoven begon hij met een zucht van berusting te praten.

“Ja, ik begin nu met dezelfde woorden als welke ik zojuist aan de andere tafel heb gebruikt. Daar zitten we dan weer. Het heeft gewoon weer zo moeten zijn.” Sophie onderbrak haar echtgenoot.

“Sam, laat maar. Wij hebben het allang weer begrepen, en hebben het er al over gehad. Wees niet bezorgd om ons. Wij hebben meer medelijden met jullie, en begrijpen dat jullie je verantwoordelijkheden hebben. Ik zie Harry al naar jullie tafel lopen. Ga nu maar gauw, en let niet op ons. Wij vermaken ons wel, hi-hi.” De Bruin was weer helemaal gerustgesteld, gaf zijn vrouw een kus, en stond op en liep naar de tafel waar iedereen al op hem wachtte. Hij nam weer plaats, en Harry begon direct met zijn eerste rapportage, maar ook hij had natuurlijk eerst een opmerking.

“Nou De Bruin, kunnen jullie niet beter gewoon thuis blijven, voor altijd? Misschien hebben wij dan ook soms een beetje rust. Maar goed, daar gaan we weer.

Zielig tafereel, wat we hier weer aantreffen. Er valt door mij echter weinig te rapporteren, zo op het eerste gezicht. Natuurlijk gaan we nog verder, maar voorlopig heb ik dus weinig zinnigs te melden. Ik denk dat Paulus wat dat betreft belangrijker informatie voor jullie heeft gehad, ook al zal ook dat slechts beperkt geweest zijn. Wij hebben in ieder geval helemaal niets op of rond het lichaam gevonden, behalve dan wat sporen op de grond. Het lijkt ons, dat er daar iemand heeft rondgelopen met een wandelstok, of zoiets, getuige de imprints in het zand van zo'n vier centimeter in diameter, in een ronde vorm. Het zou dus kunnen dat het slachtoffer met het andere eind van die wandelstok is neergeslagen. Misschien zal zelfs blijken dat het woord neergeslagen niet het juiste woord is of was. Zoals ik het zie, zou het weleens kunnen dat de dader de stok als een speer in zijn hand heeft gehad, toen hij dus met een soort werpende beweging, maar zonder de stok los te laten heeft toegeslagen. En dit dus toen het slachtoffer met de rug naar hem of haar toe stond, maar daar zal de dokter jullie later vast meer over kunnen vertellen.

De dader moet die stok echt nodig gehad hebben om te lopen, want daarom vonden we die sporen waarschijnlijk nog, terwijl de grond rond het slachtoffer duidelijk was bijgeharkt of iets dergelijks. Maar een hark, of iets anders wat daarvoor gebruikt zou kunnen zijn hebben we ook nog niet gevonden. Ik laat mijn mensen ook de directe omgeving onderzoeken, en ook een stukje van de hier achterliggende duinen, en het wandelpad, wat van hier naar de parkeerplaats gaat, aan de andere kant van het duin, daar. Je hoort dus later wel of we jullie nog met iets blij kunnen maken, maar voor nu heb ik helaas niets meer te melden.” De Bruin wist even niet wat te zeggen, en dus was daar Chau, die wel wat op haar lever had.

“Baas, ik denk dat wij eerst maar eens moeten onderzoeken of er hier misschien een bejaardencomplex in de buurt is. Misschien verbleef ons slachtoffer in zoiets? Zelfs de dader, als ik afa van de summiere informatie die we toch van Harry hebben gekregen, is misschien van oudere leeftijd. Dat zou het eigenlijk nog zieliger maken, vind ik, maar daar kunnen wij nu niet bij stil blijven staan. Wat denkt u van mijn vraag? Zullen Sam en ik dit misschien op ons nemen? Ik hoorde van Sam dat hij deze omgeving kent, en hij dacht al wel dat er hier in de buurt zo’n bejaardencomplex was. Wij zouden daar dan, met gebruik van de foto die jij van het slachtoffer hebt gemaakt alvast wat onderzoek kunnen doen?” De Bruin was het er direct mee eens, maar had nog een aanvulling.

“Prima voorstel SR, maar, hoofdcommissaris, is dit misschien iets voor u om met Sam en Chau mee te gaan? Ik zeg dit niet vanwege uw leeftijd, echt niet, dat heeft er niets mee te maken. Het is meer omdat ik uit ervaring weet dat oudere mensen meer naar iemand van uw rang en stand opkijken, dan naar ons. Het kan helpen bij het loskrijgen van de broodnodige informatie die ons nu ontbreekt.” De hoofdcommissaris had geen probleem met de woorden van De Bruin, sterker nog, hij voelde zich weer eens hevig belangrijk en stemde dus direct in.

“Kom SR, Sam, wij gaan met mijn auto, ik ben hier vandaag met chauffeur, zoals Sam al weet, want die kwam met mij mee.”

Vijf minuten later waren de drie vertrokken en zaten inmiddels ook Susan en Jim aan tafel bij De Bruin, Jack en Peter.

2.

De Bruin had natuurlijk alweer voor verse koffie en thee gezorgd, en er stond zelfs al een bord op tafel met allerlei belegde broodjes.

“Nou mensen, ik ga het maar eens voor de derde keer zeggen, voordat er weer iemand met een opmerking komt. Daar zitten we dan weer. Het heeft gewoon weer zo moeten zijn. Maar wat hebben we hier aangetroffen? Voorlopig hebben we nog weinig aanwijzingen, alhoewel het vermoeden van Harry over de wandelstok weleens een hele grote zou kunnen blijken te zijn, natuurlijk. Hopelijk komen de hoofdcommissaris, Sam en Chau snel met resultaat. Ik heb het slachtoffer maar af laten voeren, want hier valt weinig meer te doen, wat dat betreft. Tóch moeten we ons nu juist op het slachtoffer richten, omdat dat op dit moment onze enige bron van informatie is. Nu zie ik het pand hier zo langzaam volstromen. Natuurlijk komt een groot gedeelte van die gasten nu voornamelijk hier binnen uit nieuwsgierigheid, maar er zullen misschien ook gasten zijn nu, die hier vaker komen. Dus, Susan, Jim, Peter. Jullie gaan je tussen de gasten bewegen en stellen natuurlijk de standaard vragen, maar ook gebruik je de foto, die jullie inmiddels allemaal kunt oproepen vanuit ons zoekstelsel, om te kijken of er misschien gasten zijn die ons slachtoffer kennen en iets over haar kunnen vertellen. Jack en ik gaan ondertussen nog even met de eigenaar zitten. Voor jullie informatie, wij kennen elkaar, omdat we samen in dezelfde straat zijn opgegroeid. Dit is dus wel al een tijdje geleden, maar ik heb Ferry Sanders, zoals hij heet, juist de laatste tijd vaker getroffen, nadat ik hoorde van het feit dat hij vorig jaar deze strandtent was begonnen. Dit was een bijzondere verandering voor hem, want hij was daarvoor bijna vijftien jaar leraar scheikunde geweest op een middelbare school in Den Haag.

Maar goed, wij gaan nog eens even met hem praten, want hij is de enige van ons allen hier, van wat wij nu weten, die de dame kende. Nadat jullie iedereen hebben gehad, kom je maar weer naar deze tafel. Wij zullen hier het gesprek met Ferry aangaan. Jullie weten wat je te doen staat. Jack, ik haal Ferry even op, en ben zo met hem bij jou terug.” Dat ging even niet door, want plotseling kwam de vader van Chau op De Bruin afgerend, Meow aan de lijn met zich meetrekkend, die daar duidelijk niet van gediend was. De vader vertelde direct wat hem zo gehaast naar hiertoe had laten komen.

“Ja, uh, De Bruin.” De vader was waarschijnlijk bang om Sam bij zijn voornaam te noemen, terwijl hij in het bijzijn van zijn mensen in functie was.

“Ik liet Meow even uit in de duinen, toen hij mij plotseling, onder luid geblaf en gejank ergens naartoe trok. Je ziet al, hij wil nog steeds terug, maar ik vond dat ik direct naar jullie toe moest gaan, en ik durfde het niet aan om hem daar alleen te laten. Hij bracht mij naar een afvalbak daar, zoals je er hier zoveel ziet, maar omdat Meow er maar tegenop bleef springen, keek ik erin. Ik heb niets aangeraakt, want ik zag direct een zakdoek, met wat leek bloed eraan in de bak en ook een handharkje zoals voor de tuin. Nou ja, omdat ik natuurlijk wist wat hier vanmorgen was aangetroffen, besloot ik maar direct deze kant op te gaan. Ik heb wel eerst Sophie en Kim gebeld, om mij bij die afvalbak af te lossen. Zodra zij daar waren ben ik dus met Meow hierheen gekomen. De dames houden daar dus nu de wacht. Nu denk ik eraan dat ik Meow misschien beter bij hen had gelaten. Ik weet niet of het daar veilig is. Zullen we maar direct gaan?” Het antwoord was dat iedereen als één blok direct opstond, waarbij De Bruin tegen de vader zei Meow los te laten. Zodra deze van de riem verlost was spurtte hij weer de strandtent uit, en iedereen volgde. Het geblaf van Meow maakte dat iedereen hem moeiteloos kon volgen. Al snel zag De Bruin de moeder van Chau Meow opvangen, en hij liep zelf direct naar de afvalbak.

Jack stond ook al naast hem en hield een bewijszak open om de kleine hark in te doen. De zakdoek ging in weer een andere zak, en De Bruin keek nog even voorzichtig verder in de bak. Jim en Peter bekeken de plaats rond de bak, en Susan wilde met Sophie, de vader en moeder van Chau, en Meow, terug naar het strandpaviljoen. Meow was nog steeds niet gelukkig, dat was duidelijk te zien, en De Bruin riep nog een keer de hond los te laten, en de riem aan Jack te geven.

“Ga nu maar terug naar het paviljoen Susan, wij komen wat later. Jack, je kunt nu Meow weer aan de lijn doen, en dan loop je even met hem hier rond, Jim ga jij maar met ze mee, maar wees wel voorzichtig, om geen bruikbare sporen te beschadigen. Je ziet hier ook alweer die imprints, zoals Harry ze eerder noemde. Misschien is er toch nog iets wat we kunnen gebruiken. Meow lijkt mij nog steeds niet tevreden, maar wat we nu hebben is al geweldig. Peter, wij gaan nu terug, hier heb je de bewijszakken. Zorg ervoor dat die direct naar ons lab gebracht worden, waar Harry dan onderzoek kan doen.”

Een half uur later, Susan, Peter, en De Bruin zaten alweer aan de tafel, kwamen ook Jack, Jim, en Meow weer terug. Jack had nog een paar bewijszakken in zijn hand.

“Meow bracht ons inderdaad nog een mogelijk bewijsstuk, baas. Hij begon daar, direct nadat jullie weg waren wat rond te snuffelen en stopte toen bij dit. Nu toonde Jack een zwarte damestas en een zwart hoedje, beide in een aparte bewijszak gestoken. Het hoedje was duidelijk van een vrouw geweest. De Bruin riep direct Ferry, de eigenaar van de strandtent bij hen.

“Fer, kun jij ons vertellen of dit hoedje en de damestas misschien van ons slachtoffer waren?” De man keek slechts kort naar de beide voorwerpen en antwoordde resoluut.

“Ja, zeker, die zijn beide van Floortje geweest. Dat hoedje droeg ze altijd, en ook de damestas herken ik met honderd procent zekerheid. Nu ik eraan denk, misschien is het iets voor jullie, zij was altijd erg waakzaam over haar tas.

Het gebeurde regelmatig dat ze ineens riep, ‘oh waar is mijn tas, waar heb ik hem gelaten?’, of iets dergelijks. Ik heb echter nooit gezien of gevraagd wat daar dan wel zo belangrijk aan was.” De Bruin was weer tevreden.

“Toch goed om te weten, Fer. Dank je. Ik moet nu nog even met mijn mensen overleggen, maar heb jij straks, laten we zeggen over een kwartiertje misschien, tijd voor nog een kort gesprekje? Als je dan weer naar deze tafel wilt komen, dan kun je misschien ook nog voor wat koffie, thee, en wat broodjes zorgen?” Dit bracht weer wat lacherige geluiden in de groep rechercheurs, maar De Bruin ging onverdroten verder.

“Goed, ja, de eerste twee voorwerpen zijn al onderweg naar het lab, maar deze twee moeten daar ook zo snel mogelijk naartoe. Ik wil geen spoor ongedaan maken, dus we laten ze zo in de zakken, maar ik wil zo snel mogelijk weten wat er allemaal in die tas zit. Peter en Jim, jullie nemen deze zakken, en brengen ze naar Harry. Jullie blijven daar tot je de inhoud kunt bekijken en het resultaat in kunt brengen in het zoekstelsel, samen met alle andere eventuele resultaten. Daarna gaan jullie naar het bureau en doen daar verder onderzoek, aan de hand van wat je van ons zult horen, of als je erachter komt wie de dame is, dan weten jullie ook wel wat je te doen staat. Wij wachten hier op de terugkomst van de hoofdcommissaris, Chau, en Sam, en hebben nog een gesprek met Ferry Sanders. Daarna bepalen we hoe we verdergaan, maar dat horen jullie dan vanzelf van ons.” Peter en Jim vertrokken al, en juist toen kwamen de hoofdcommissaris, Chau, en Sam weer binnenlopen. Natuurlijk had de kleine grote baas direct het hoogste woord.

“Ik zag in het voorbijlopen van Jim en Peter, dat jullie wat sporen hebben gevonden. Weten jullie al wie ons slachtoffer is? Wij namelijk wel, ha-ha.” Hij zag aan Jack al dat deze de naam nog niet kenden, dus ging hij triomfantelijk verder.

“Ja, ons spuurwerk heeft zijn vruchten afgeworpen. Het idee van SR Chau is natuurlijk weer eens goud gebleken.